

HOMILIA LAICA 2010

Escrita per Empar Moliner

Per l'homilia d'avui,
he pensat fer servir el vers.
No pas en vulgar llatí
sino en català pervers.
'Prô' amics, no us caurà la bava:
llegint no sóc campiona.
I, de viure a 'Barsalona'
'sa'm va enganxar l'accent xava'.
Sempre he volgut fer sermons
que mai ningú va escoltar.
Suposo que aquí, a Organyà,
no em llençareu als lleons.
El que jo ara us pugui dir
no pot pas passar a l'història
ni pot passar de cabòria
ni són fulls de pergamí.
Sóc queca i curta de vista:
no aspiro a tenir tants fans
com l'honorable jurista
que era el doctor Miret Sans.
Accepteu-me la comèdia.
Perquè m'he documentat.
És clar que... tot ho he copiat
on-line de la Viquipèdia.
L'homilia que ara engego
té per única missió
moure'ls a la reflexió.
(a part, oi, de donar el pego).
Si no ho faig com esperaven
si no sóc professional
em denunciïn, ja ho saben,
als del Constitucional.
Que, si volen la veritat,
són jutges de cabells blancs,
i de gran sinceritat...
(són sincers perquè són "francs").

El primer prec el despatxo
als que tenen restaurants
els de menú, els elegants...
i es refereix al gaspatxo.
Si a la carta hi diu gaspatxo
no pot ser un suc anodí

fet amb meló del gavatxo
sense all, pebrot ni... “pepí”.
Si es diu “gaspatxo” jo opino
que l’all no li pot faltar!
(He dit “pepí” i no “pepino”
perquè havia de rimar).
I no tan lluny del gaspatxo
ara hauré d’amonestar
els que preparen “carpaccio”
però pretenen “innovar”.
No els vull baixar l’autoestima
però n’hauríem de parlar:
“Carpaccio” és carn crua i prima.
És carn! Carn prima! Ja està.
El carpaccio d’escopinya
no existeix. No siguis pepa.
I fer “capaccio de pinya”
no és de cuiner. És de garrepa.
Que si ens hem de fer el gourmet
i hem de fer-ho cada dia
diré a la xarcuteria:
“posi’m carpaccio de fuet”.
I sense ànim de vexar-te,
oh, xef, et dic, des dins
que hem de revisar la carta;
vull dir la carta de vins.
El vi sempre m’ha agradat,
i no me’l bec amb embut.
Pla va escriure: “El que hem menjat”
i jo escriuré “El que hem begut”.
M’agrada el del Priorat
Montsant i Costers del Segre
M’agrada el vi blanc i el negre
M’agrada el cava rosat.
Els vull tots, si són vins bons.
I m’emprenya renunciar.
“Tu què vols, Beatles o Stones?”
Jo tots dos. Per què triar?
Però a la vostra carta hi ha
només Rioja i Ribera.
Un “Viña Úlcera”, és clar,
per maridar amb “La Casera”.
Vins catalans, no, no, mai!
Catalans ni per pietat.
“Lambrusquito”, sí. Això rai.
Però què dius del Priorat?
Hi ha qui té conjuntivitis
hi ha qui pateix afonia.
Tu, xef, tens la malaltia
tan greu de la “Riojitis”.

Si a un restaurant d'Organyà
demano el vi de la casa
que no sigui fet allà
on el Cid perdé l'espasa.

Si el vi català és absent
del teu local, doncs, adéu!
La vida, xef, és molt breu
com per beure vi dolent.

Altres consells gens panolis
a tots els que treballeu.
Si fa no fa... tots robeu...
almenys un paquet de folis.
No et fas de l'aristocràcia
Però ho fas per el fet en sí.
Robar a l'empresa fa gràcia
(jo també robo a en Cuní)
Però no està bé robar un fuet
i no està bé robar un bull.
Si robeu, feu de Millet.
Si atraqueu, feu de Montull.
Si robeu que sigui maco
l'estafa ha de ser sonada
Si robeu... a saco paco!
Robeu una morterada!
Perquè si robo un estanc
tindrè un problema: que robo.
Però si són mil milions, trobo
que el problema ja és del banc.

No us toco més els torrns
acabo. No vull que em pitin
que no són les eleccions
i no em paguen per fer un "mítin".

El meu cor està que peta.
Ai, m'he equivocat de pit.
Semblo aquell, d'aquell partit,
que quan diu "esquerra" és dreta.